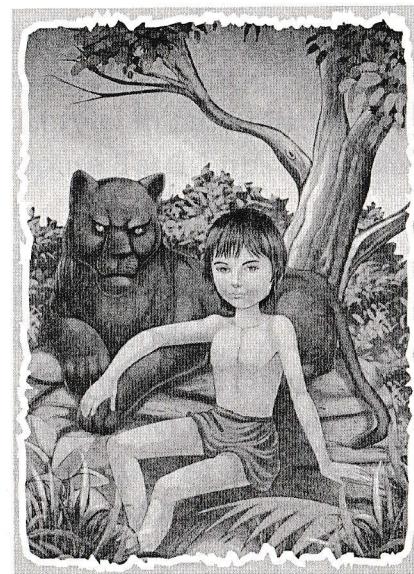

După un roman de Rudyard Kipling

300

Cartea Junglei

Cuprins

1. Cartea Junglei	7
2. Shere Khan	12
3. În familie	18
4. Sfatul Haitei	25
5. Intrarea în Haina de Lupi Seeonee	33
6. Floarea Roșie	43
7. Ratarea prăzii	49
8. Lupii Haitei	53
9. Teroarea Florii Roșii	59
10. O poveste veche	65
11. Tigru! Tigru!	132
12. Cântecul de vânătoare al Haitei Seeonee	177
13. Cântecul de drumetie al Oamenilor Maimuță	179
14. Cântecul lui Mowgli	181
15. Vâنătoarea lui Kaa	186

Capitolul 1 Cartea Junglei

Era ora șapte într-o seară foarte călduroasă pe dealurile Seeonee atunci când Tatăl Lup se trezi din somn, se scărpină, căscă și își întinse labele una după alta pentru a înlătura senzația de somnolență din vârfurile acestora.

Mama Lup stătea cu botul ei mare gri întins peste cei patru pui care scânceau împleticindu-se iar luna lumina gura grotei în care trăiau cu toții.

– Grrrr! spuse Tatăl Lup. E din nou timpul să vânez.

Tatăl Lup se pregătea să sară spre ieșire când o mică umbră cu coadă stufoasă îi ținu calea în prag și începu să se smiorcăie.

– Noroc bun, o mărețe șef de haită. Noroc bun și colții albi puternici, toate astea merg bine cu copiii nobili și fie ca ei să nu-i uite niciodată pe cei infometăți în această lume.

Era Șacalul Tabaqui, lingătorul de vase, însă lupii Indiei îl disprețuiesc pe Tabaqui, deoarece face numai rele, inventează povesti și mânâncă zdrențe și bucăți de piele din grămezile de gunoi de la marginea satului. Dar, în egală măsură se tem

Cartea Junglei

de el, deoarece Tabaqui, mai mult decât oricine în junglă, este capabil de nebunie, și atunci uită că i-a fost vreodata teamă de cineva și începe să cutreiere jungla mușcând pe oricine îi iese în cale. Până și tigrul fuge și se ascunde atunci când micul Tabaqui o ia razna, pentru că se știe, nebunia este cea mai rușinoasă năpastă care se poate abate asupra unei vietăți sălbaticice. Oamenii de știință și doctorii o numesc hidrofobie, dar ei o numesc dewanee – nebunie – și fug care încotro.

– Intră atunci și uită-te, spuse Tatăl Lup cu voce rigidă, dar nu o să găsești mâncare aici.

– Nu pentru un lup, aşa e, spuse Tabaqui, dar pentru cineva atât de neînsemnat ca mine, un os uscat reprezintă un adevărat ospăț. Cine suntem noi, neamul sacalilor, să alegem și să facem mofturi?

Tabaqui își luă tălpășita și se refugie în fundul grotei unde găsi un os de cerb cu urme de carne pe el, și se aşeză, ronțăindu-l vesel la un capăt.

– Multe mulțumiri pentru această masă grozavă, spuse, lingându-se pe bot. Cât de frumoși sunt nobilii copii! Cât de mari le sunt ochii! Si atât de tineri! Într-adevăr, într-adevăr, trebuia să-mi fi amintit că odraslele de regi sunt mari încă de la început.

Tabaqui știa foarte bine, ca de altfel oricine altcineva, că nu există nefericire mai mare decât complimentarea copiilor când sunt și ei de față. Îi

făcea plăcere să-i vadă pe Mama și pe Tatăl Lup puși în dificultate.

Tabaqui sedea liniștit, savurând boacăna pe care tocmai o comisese, apoi spuse malitios:

- Shere Khan, Mărețul, și-a schimbat aria de vânătoare. Va vâna pe aceste dealuri până la următoarea lună, aşa mi-a spus.

Capitolul 2

Shere Khan

Shere Khan era tigrul care trăia în vecinătatea râului Waingunga, la o depărtare de 30 de kilometri.

Atunci când Tatăl Lup află că Shere Khan și-a schimbat teritoriul de vânătoare, se supără tare.

- Nu are niciun drept, izbucni Tatăl Lup. Legea Junglei spune clar că nu are dreptul să-și schimbe perimetru fără a anunța mai întâi. Va speria toate sălbăticinile din jur, iar eu - eu trebuie să vânez cât doi zilele astea.

- Maică-sa nu l-a numit degeaba Lungri, șchiopul, spuse Mama Lup în șoaptă. A fost șchiop de un picior de la naștere. De aceea nu a vînat decât vite. Acuma sătenii din Waingunga sunt mâniați pe el iar el a venit aici să-i supere și pe ai noștri. Vor părjoli jungla să dea de el, când el va fi departe, iar noi și copiii noștri vom fi nevoiți să fugim când vor da foc ierbii. Într-adevăr, îi suntem foarte recunoscători lui Shere Khan!

- Să-i povestesc despre recunoștința ta? spuse Tabaqui.

Shere Khan

- Ieși! izbucni Tatăl Lup. Ieși și vânează cu stăpânul tău. Ai făcut destul rău pentru o singură seară.

- Voi pleca, spuse încet Tabaqui. Îl aud pe Shere Khan jos în desăruri. S-ar putea să păstreze pentru mine mesajul.

Tatăl Lup ascultă iar de jos, din valea care cobora spre un mic râu, auzi scâncetul uscat, supărat, încurcat aidoma unui psalm, al unui tigru care nu prinse niciun țesut și puțin îi păsa că toata jungla aflase asta.

Prostul! spuse Tatăl Lup. Să-ți începi munca de noapte cu un astfel de zgromot! Oare are impresia că cerbii noștri sunt precum juncanii lui grași de Waingunga?

- Tac! Nu vânează nici juncani și nici cerbi în noaptea asta, spuse Mama Lup. Vânează Oameni.

Scâncetul se transformă într-un soi de tors puternic care părea să vină din fiecare din cele patru zări.

Era genul de zgromot care năucea tăietorii de lemn și nomazii care dormeau sub cerul liber și îi făcea să alerge câteodată direct în fălcile tigrului.

- Om! spuse Tatăl Lup, arătându-și toti colții albi. Ei, lasă! Nu sunt destule gângăni și broaște în iaz de trebuie să mănânce Oameni, și pe deasupra și pe teritoriul nostru!

Legea Junglei, care nu prevede niciodată ceva fără motiv, interzice oricărei vietăți să mănânce Oameni cu excepția cazurilor în care aceasta își învață copiii cum să vâneze, dar și atunci vânătoarea trebuie să aibă loc în afara teritoriului de vânătoare al haitei sau tribului.

Motivul real pentru aceasta este că omorârea unui Om înseamnă, mai devreme sau mai târziu, sosirea oamenilor albi călare pe elefanți, cu puști, și sute de oameni de culoare cu clopoțe, petarde și torțe. Și atunci toți în junglă au de suferit.

Rațiunea pe care vietățile o vedea în această lege era faptul că Omul este cel mai slab și mai lipsit de apărare dintre toate ființele vii, și este nesportiv să îl atingi. Și mai spun – și este adevărat – că mâncătorii de oameni căpătau râie și își pierdeau colții.

Torsul se auzi mai tare și sfârși într-un viguros „Aaaaarh!” al atacului de tigru.

Apoi se auzi un răget – un răget atipic pentru un tigru – al lui Shere Khan.

A ratat, spuse Mama Lup. Ce este?

Tatăl Lup alergă câțiva pași și-l auzi pe Shere Khan mormăind și bodogânind sălbatic în timp ce sărea de colo-colo în tufăriș.

– Prostul nu a avut mai multă minte decât să sară în focul de tabără al tăietorilor de lemn, și și-a pârlit labele, mormăi Tatăl Lup. Tabaqui este cu el.

Shere Khan

– Vine ceva din vale, spuse Mama Lup, ciulind o ureche. Pregătiți-vă.

Tufișurile se scuturără în desis iar Tatăl Lup, lăsat pe burtă cu șoldurile strânse sub el, se pregăti de săritură.

Și atunci, dacă te-ai fi uitat, ai fi putut vedea cel mai minunat lucru din lume: lupul lansat în săritură, înainte de a vedea către ce anume sărea, iar apoi încercând să se opreasă. Sări în aer cam la o înălțime de un metru și jumătate, aterizând aproape exact de unde părăsise solul.

Om! exclamă. Un pui de Om. Uite!

Chiar în fața lui, ținându-se de o creangă joasă, se afla un copilaș maroniu și gol care nu știa decât să meargă – atât de ușor și împleticit cum nicio altă micuță ființă nu se mai pomenise vreodată în bârlogul unui lup, în toiu noptii.

Copilașul își ridică privirea spre fața Tatălui Lup și începu să râdă.

– Este un pui de Om? întrebă Mama Lup. Nu am mai văzut niciunul până acum. Adu-l aici.

Capitolul 3 În familie

Mama Lup era foarte surprinsă să vadă un pui de Om. Tatăl Lup luă copilul.

Un lup care este obișnuit să-și mute proprii pui, ar putea, dacă ar fi nevoie, să ia și un ou în bot fără să-l spargă și, chiar dacă botul Tatălui Lup se închise în ceafa micuțului, niciun colț nu-i zgârie pielea în timp ce îl aşeză între pui.

– Ce mic e! Ce golaș și – ce curajos! spuse duios Mama Lup despre micul prunc.

Copilașul își croia drum printre pui ca să ajungă cât mai aproape de căldura blănii.

– Aha! Va lua masa cu toți ceilalți. Cu toate că este un pui de Om. Nu cred că alt lup s-a mai putut lăuda vreodată cu un pui de Om printre puii lui?

Mama Lup era din cale afară de fericită să aibă un pui de Om jucându-se printre puii ei.

– Am mai auzit despre astfel de întâmplări din când în când dar niciodată în Haita noastră sau în vremea mea, spuse Tatăl Lup. N-are pic de păr pe nicăieri și l-aș putea ucide doar atingându-l cu o labă. Dar vezi, se uită la mine și nu are teamă.

În familie

Lumina lunii era blocată în gura bârlogului, căci marele cap pătrățos al lui Shere Khan și umerii acestuia erau vârâte în intrare. Tabaqui, în urma lui, chițăia:

- Stăpâne, stăpâne, a intrat acolo!
- Shere Khan ne face o mare onoare, spuse Tatăl Lup, dar ochii săi erau plini de mânie. Căuta ceva.
- Dar ce anume caută Shere Khan? spuse Tatăl Lup, încercând să-și controleze vocea tremurândă. Shere Khan se apropiе de Tatăl Lup și spuse:
- Prada mea. Un pui de Om a ajuns pe aici; părinții săi au fugit. Dați-mi-l.

Shere Khan sărise în focul tăietorilor de lemne, aşa cum spusesese Tatăl Lup și era furios din pricina durerii pe care o simtea în labele pârjolite.

Dar Tatăl Lup știa că gura bârlogului era prea strâmtă pentru ca un tigru să poată intra.

Chiar acolo unde se afla, umerii și labele din față ale lui Shere Khan erau îngheșuite și necesitau mai mult spațiu, aşa cum ar fi fost și cele ale unui om dacă ar fi încercat să intre într-un butoi.

Tatăl Lup era hotărât să nu renunțe la puiul de om căci asta ar fi însemnat să-i curme viața.

- Lupii sunt un neam liber, spuse Tatăl Lup.
- Serios?, mărâi Shere Khan.
- Ei primesc ordine de la șeful Haitei, și nu de la un ucigaș de vite dungat. Puiul de om este al nostru